

Martín's favorittleker

Av J. Ryan Jensen

Kirkens tidsskrifter
(Basert på en sann historie)

“Gi så som Jesus gir. Vi kan alle noe gi.” (Barnas sangbok, 116).

Martín ble lei seg da mor og far fortalte ham at familien skulle flytte til en annen by i Colombia. Han hadde ikke lyst til å dra fra vennene sine, hjemmet sitt og stedet han vokste opp på. Istedenfor kjølig fjelluft skulle Martín nå bo i nærheten av sjøen med varm, fuktig luft hele året. Han skulle bytte ut varme supper med kald drikke, og jakker med shorts. Legg så til en ny skole, en ny menighet og en ny Primær-klasse. Alt virket ganske skummelt.

En dag spurte mamma og pappa Martín hva han syntes om flyttingen.

“Jeg liker det ikke,” sa Martín. “Jeg vil ikke at alt skal forandre seg.”

“Jeg vet det kan være vanskelig å flytte,” sa pappa. “Mye vil forandre seg, men ikke *alt*. Du har fortsatt oss!”

“Det er sant,” sa Martín.

“Og du vil fortsatt ha tingene dine,” sa mamma.

Martín tenkte på det et øyeblikk. Han ville fortsatt ha klærne sine, skoene sine og andre ting han var kjent med i sitt gamle hus – særlig lekene sine. Martín var glad for at han kunne ta med seg favorittlekene sine. Han pakket dem ekstra forsiktig ned da de flyttet.

Etter en stund begynte Martín å venne seg til sitt nye hjem og sin nye by. Han var glad for at flyttingen ikke var så vanskelig eller skremmende som han trodde den ville være.

Så en søndag, da familien hans gikk i kirken, la Martín merke til mange folk han aldri hadde sett før. Primær var full av nye barn. Han lurte på hvor de kom fra. Han hørte folk han kjente som snakket om å gi mat, klær og sko. Etter kirken spurte Martín mamma om alle de nye menneskene.

“De måtte forlate landet sitt,” sa mamma. “Mange av dem dro fra alt de hadde, så nå har de ingenting.”

“Så det er derfor alle ønsker å hjelpe dem?” spurte Martín.

“Akkurat. Jesus lærte oss at

vi skulle hjelpe folk som er i nød. Vi kan følge hans eksempel og dele det vi har.”

Martín syntes det ville være en fin ting å gjøre.

Så sa mamma: “Mange av Primær-barna har bare det de fikk plass til i en ryggsekk. De måtte dra fra lekene sine. Tror du at du har noen leker du kan gi bort?”

“Nei! Det er mine leker!” sa Martín.

Han snudde seg og løp til rommet sitt.

Martín så seg rundt i rommet med tårer i øynene. Han ville ikke gi bort lekene sine. Han hadde tatt dem med helt fra det gamle huset!

Han gikk til lekekassen sin og kikket oppi. Han så lekebilen, jojoen, *trompoen* (snurrebassen), den beste posen med klinkekuler og mange av de andre favorittlekene. Han likte dem alle sammen. Han kunne ikke gi bort noen av dem!

Så tenkte Martín: “Hva om jeg måtte dra fra hjemmet mitt og favorittlekene mine?”

Noen minutter senere kom han til mamma med armene fulle av leker – og ikke bare noen gamle leker, men de han alltid lekte med.

Mamma virket overrasket. “Du trenger ikke å gi bort favorittlekene dine.”

Martín satte lekene på gulvet. “De andre barna hadde også favorittleker,” sa han. “Jeg vil at de skal få mine så de kan bli litt lykkeligere.”

Mamma ga Martín en klem. “Jeg er så stolt av deg.”

Martín hadde en god følelse. Han visste at det å gi til andre er noe Jesus ville gjort, og det gjorde ham glad. ●



ILLUSTRASJONER AV JAMES HOLDER



ENKLE HANDLINGER

“Måtte vi vise vår kjærlighet og takknemlighet for Frelseren ... ved våre enkle, barmhjertige tjenestegjeringer for våre brødre og søstre hjemme, i kirken og i våre lokalsamfunn.”

President M. Russell Ballard, fungerende president for De tolv apostlers quorum, “Finn glede i kjærlig tjeneste”, *Liahona*, mai 2011, 49.

